

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: [REDACTED], narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupena [REDACTED], advokátem
sídlem [REDACTED]

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem [REDACTED]

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 2. 2016, č.j. 7006/16/5200-10423-806032

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č.j. 7006/16/5200-10423-806032 (dále též „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu – Územního pracoviště pro Prahu 10 – platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ze dne 16. 7. 2015 č.j. 5047579/15/2010-53521-109021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Finanční úřad pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) žalobkyni vyměřil daň ve výši 574 665 Kč za zdaňovací období 2010 podle ust. § 147, § 139, § 98 a § 145 odst. 1 daňového řádu a podle zákona o daních z příjmů, a to na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 4. 6. 2015 č.j. 4045444/15/2010-62562-108289, a uložil žalobkyni povinnost uhradit vyměřenou daň v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru na účet správce daně.

- 2 Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti podle § 78 daňového řádu zjistil, že na bankovní účet vedený na jméno žalobkyně u Komerční banky a.s. byly v roce 2010 vkládány postupně hotovostní prostředky v celkové výši 13 341 704 Kč, dne 27. 6. 2011 a dne 11. 9. 2013 se konalo ústní jednání u správce daně, kde byla žalobkyně dotazována k původu těchto finančních prostředků, správce daně při jednání dne 11. 9. 2013, o jehož průběhu byl sepsán protokol č.j. 4825528/13/2010-05405-10047, zahájil daňovou kontrolu na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 a vyzval žalobkyni k předložení všech dokladů, písemností a jiných důkazů prokazujících její tvrzení, dne 6. 11. 2013 se konalo ústní jednání, dále bylo prováděno dokazování. Správce daně shrnul výsledky kontrolních zjištění ve zprávě ze dne 12. 1. 2015 č.j. 7059900/14/2010-60565-108289, ve které jako prokázané příjmy, které v roce 2010 nejsou předmětem daně, akceptoval pouze částky přijaté od společnosti VTS Holding a.s. ve výši 117 704 Kč a z vrácení půjčky od [REDAKCE] ve výši 120 000 Kč, ohledně částky 13 104 000 Kč dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že by tyto prostředky nebyly předmětem daně nebo byly od daně osvobozeny. Žalobkyně se k výsledku kontroly vyjádřila v podání ze dne 20. 3. 2015 a navrhla provedení dalších důkazů, zejména svědeckých výpovědí, správce daně tomuto návrhu vyhověl a výslechy svědků provedl. Správce daně vypracoval zprávu o daňové kontrole č.j. 4045444/15/2010-62562-108289, ve které setrval na svých předchozích závěrech, tvrzení žalobkyně a svědků považoval za nedůvěryhodná a účelová, uzavřel, že daň za rok 2010 bude stanovena dle pomůcek. Tato zpráva byla s žalobkyní projednána dne 4. 6. 2015, o čemž byl sepsán protokol č.j. 4324789/15/2010-62562-103571.
- 3 V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správce daně uvedl, že žalobkyně v rámci daňové kontroly prováděné na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2010 porušila svou zákonnou povinnost a neprokázala, že se v případě hotovostních vkladů prováděných v roce 2010 na hotovostní účet u Komerční banky a.s. v celkové výši 13 104 000 Kč jednalo o příjmy, které nejsou předmětem daně nebo byly od daně osvobozeny, v důsledku toho správce daně nemohl stanovit daň dokazováním a daň stanovil dle pomůcek, popsal postup při stanovení výše daně tímto způsobem a uvedl příslušný výpočet. Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním podaným dne 14. 8. 2015.

- 4 Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí podle § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu, shrnul předchozí průběh řízení vedeného správcem daně a jím učiněná skutková zjištění. Nesouhlasil s námitkou žalobkyně ohledně nezbytnosti přítomnosti tlumočníka a absence příslušného poučení ze strany správce daně, poukázal na to, že žalobkyně byla při každém ústním jednání podle daňového řádu náležitě poučena o svých právech a povinnostech, svým podpisem stvrdila, že poučením rozumí, žalobkyně v ČR pobývá dlouhodobě, studovala v Bratislavě, má vysokoškolské vzdělání, živnostenské oprávnění jí bylo vystaveno v roce 1998, z toho dovodil, že žalobkyně má alespoň základní znalost svých práv při jednání se správními orgány, vyplývá to i z toho, že dne 18. 6. 2014 o tlumočníka sama požádala. Shledal, že při ústních jednáních žalobkyně ovládala český jazyk na dobré úrovni, nedala najevo, že nerozumí či má problémy s komunikací. Měl za to, že tlumočníka si mohla dle své potřeby obstarat a správce daně nebyl povinen ji o tom poučovat.
- 5 Jako nedůvodné vyhodnotil též námitky žalobkyně týkající se dokazování. Souhlasil se závěrem správce daně, že smlouvy o užívání safesové schránky ze dne 26. 2. 2002 a 30. 12. 2003 nemohou prokazovat tvrzení žalobkyně ohledně obdržení částky 10 mil. Kč v roce 2001 a vložení identických finančních prostředků v roce 2010 na její bankovní účet. Podrobně se vyjádřil k provádění a hodnocení svědeckých výpovědí, shledal, že správce daně nevyloučil z dokazování důkazy navržené žalobkyní, avšak neuznal je jako důkaz prokazující její tvrzení, což se týká čestného prohlášení pana [REDAKCE], jehož výsledek správce daně dne 11. 5. 2015 dle požadavku žalobkyně provedl, a čestného prohlášení pana [REDAKCE], které ve zprávě o kontrole rovněž vyhodnotil. Poukázal na to, že se jednalo o správní úvahu správce daně, který posoudil všechny předložené důkazy a sdělení žalobkyně, a to každý důkaz samostatně a ve vzájemných souvislostech, požadoval prokázání původu peněžních prostředků vložených na účet v roce 2010. Pokud žalobkyně tvrdila, že se jednalo o tytéž prostředky, co údajně dovezla z Vietnamu v roce 2001, byla povinna to prokázat, včetně jejich původu, což se jí však nepodařilo, neprokázala, že peněžní prostředky z roku 2001 byly v témže roce uloženy do bankovní schránky a v roce 2010 vkládány na bankovní účet žalobkyně. Pokud jde o částku 2 320 000 Kč, která měla dle tvrzení žalobkyně představovat vratku půjčky od jejího švagra jejímu manželovi, vyhodnotil, že závěry správce daně jsou správné, daná tvrzení byla podložena pouze svědeckými výpověďmi příbuzných žalobkyně (manžela a bratra) a žádnými listinnými důkazy, v důsledku toho žalobkyně neprokázala, že by se jednalo o příjem, který není předmětem daně nebo je od daně osvobozen. Poukázal na to, že žalobkyně byla v období 1998 – 2014 registrována v živnostenském rejstříku jako podnikající fyzická osoba, přesto v období 2001 – 2010 nevykázala žádné příjmy z podnikatelské ani jiné činnosti, nepodala daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob, i když podnikatelskou činnost nepřerušila ani neukončila, žalobkyně a její manžel [REDAKCE] působí jako členové představenstva v konsorciu VTS Holding a.s., tato společnost podala roční vyúčtování daně ze závislé činnosti pouze za rok 2010, dovodil, že v letech 2001-2009 nebyla žalobkyni ani jejímu manželovi od této společnosti vyplácena žádná mzda ani jiné odměny ze závislé činnosti.
- 6 Dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila svou základní povinnost, a to prokázat všechny skutečnosti, které by byla povinna uvádět v daňovém přiznání, tedy neprokázala, že se v případě hotovostních vkladů prováděných v roce 2010 na bankovní účet u KB a.s. v

celkové výši 13 104 000 Kč jednalo o příjmy, které nebyly předmětem daně nebo byly od daně osvobozeny, v důsledku toho nebylo možné provádět daňovou kontrolu dokazováním dle § 92 daňového řádu, daň za rok 2010 byla stanovena dle pomůcek dle § 98 daňového řádu, samotný postup při stanovení daně a její výpočet žalobkyně nenapadá.

- 7 Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2012 č.j. 2 Afs 72/2011-78, který vymezuje určité podmínky pro to, aby daň mohla být stanovena za použití pomůcek, a zároveň požaduje respektování principu proporcionality. Shledal, že žalobkyně nesplnila své povinnosti dle ust. § 86 odst. 3 písm. c) a § 92 odst. 4 daňového řádu, z důvodu absence důkazních prostředků nemohlo být provedeno důkazní řízení dle § 92 daňového řádu, první a druhá podmínka pro stanovení daně podle pomůcek dle § 98 daňového řádu byla splněna. Ohledně třetí podmínky konstatoval, že důkazní břemeno spočívající v nezbytnosti prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti leží na daňovém subjektu, žalobkyně však žádné důkazní prostředky nepředložila a důkazní břemeno tak neunesla.
- 8 Přezkoumal postup správce daně při stanovení daně podle pomůcek, vyšel z toho, že tento postup představuje tzv. správní uvážení v daňovém řízení, správce daně je pouze povinen svoji úvahu přezkoumatelným způsobem odůvodnit, což v daném případě učinil, pojem „stanovení daně dostatečně spolehlivě“ není v zákoně definován, jde o kvalifikovaný odhad, nelze objektivně požadovat, aby takto stanovená daň byla stejně přesná, jako daň stanovená dokazováním. V postupu správce daně při stanovení konkrétní výše daně podle pomůcek neshledal žádné pochybení, poukázal na to, že žalobkyně ostatně tento způsob nijak nenapadala, z tohoto důvodu považoval za splněnou též podmínku reálnosti vyměřené daně.
- 9 Dospěl k závěru, že není dán důvod k přehodnocení výpočtu daňové povinnosti za rok 2010, ani ke změně způsobu stanovení daně, námitky žalobkyně jsou nedůvodné, odvoláním napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

II. Argumentace účastníků řízení

- 10 Žalobkyně v žalobě vznesla následující žalobní body:

- 1) Místní šetření, o jejichž průběhu byly sepsány protokoly ze dne 27. 6. 2011, ze dne 11. 9. 2013 a ze dne 6. 11. 2013, které se staly podkladem pro prvoinstatční rozhodnutí, byla provedena v rozporu se zákonem, neboť žalobkyně neovládá dokonale český jazyk, trpí zjevnou vážnou poruchou řeči, což činí její projev nesrozumitelný. Namítala, že z těchto důvodů měla právo na tlumočníka, o čemž jí měl správce daně poučit podle § 76 odst. 3 a § 6 odst. 3 daňového řádu, takového poučení se však žalobkyni nedostalo, dané protokoly z místních šetření jsou tudíž jako důkazy nepoužitelné.
- 2) Poukazovala na to, že důkazní břemeno v daňovém řízení unesla, dostatečně prokázala, že vklady na jejím účtu v roce 2010 nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny. Namítala, že správce daně porušil zásady dokazování v daňovém řízení, v rozporu s ust. § 93 odst. 1 daňového řádu nepřijal jako důkaz smlouvy o používání safesové schránky Komerční banky a.s., žalobkyně přitom jiný důkaz

ohledně obsahu této schránky předložit nemohla; dále opomenul vyhodnotit jako důkaz čestné prohlášení otce žalobkyně a nesprávně vyhodnotil svědecké výpovědi manžela žalobkyně, bratra žalobkyně, švagra žalobkyně a pana [REDAKCE]. Vytýkala správci daně, že některé jeho závěry uvedené ve zprávě o daňové kontrole jsou nepřezkoumatelné, dále není pravda, že by transakce převodu peněz z Vietnamu do ČR probíhala v USD, ve skutečnosti probíhala v donzích, USD se běžně používá pouze pro přepočet. Tvrdila, že důkazní břemeno unesla prostřednictvím vlastních tvrzení a svědeckých výpovědí, požadavek správce daně na předložení listinných důkazů nemá oporu v zákoně, prokázala původ 10 000 000 Kč, které jí byly zaslány matkou z Vietnamu službou „posílání peněz“, i původ 2 320 000 Kč, které patří jejímu manželovi.

- 3) Správce daně porušil zásadu volného hodnocení důkazů podle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, tato volnost, stejně tak jako povinnost daňového subjektu unést důkazní břemeno, je omezena rozumnou mírou, kterou lze v konkrétním případě vzhledem k okolnostem požadovat. Namítala, že pravdivě popsala původ peněz z majetku rodiny své matky, které byly v roce 2001 nelegálně převedeny do ČR, aby byly ukryty před znárodněním, možnosti prokazování původu majetku jsou v takovém případě omezené, což správce daně nezohlednil.
- 4) Měla za to, že vyměření daně podle pomůcek bylo nezákonné, žalobkyně své povinnosti při dokazování splnila a prokázala, že nemá žádnou daňovou povinnost.

Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

- 11 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí a odkázal na svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že okolnosti daného případu nenasvědčovaly tomu, že by žalobkyně potřebovala tlumočníka, tento žalobní bod začala namítat až s měnícím se obsahem svých výpovědí, správce daně nebyl povinen jí poučit o právu zvolit si tlumočníka. Pokud jde o dokazování, poukázal na rozpory v tvrzeních žalobkyně i ve skutečnostech zjištěných z provedených důkazů, a na z toho vyplývající pochybnosti, měl za to, že žalobkyni vzhledem k jejímu profesnímu vzdělání muselo být zřejmé, že nemůže-li hotovostní prostředky převést způsobem zanechávajícím průkaznou auditní stopu, je zapotřebí obstarat si podklady prokazující jejich původ a charakter. Ohledně částky 2 320 000 Kč představující údajnou vratku půjčky upozornil, že kromě tvrzení zúčastněných osob nebyly doloženy žádné jiné podklady. Navrhl žalobu zamítnout.
- 12 Dne 13. 5. 2020 se ve věci konalo jednání před soudem, z kterého se však zástupce žalobkyně i žalovaný omluvili.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

- 13 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud shledal, že žaloba není důvodná.

- 14 Podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
- 15 Ad 1) Žalobkyně vytýkala správci daně nesdělení poučení ohledně práva na tlumočníka, v důsledku toho považovala protokoly z místních šetření v daňovém řízení za nepoužitelné.
- 16 Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.
- 17 Podle ust. § 76 odst. 3 daňového řádu každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.
- 18 Danou problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2007 č.j. 2 Afs 36/2007-86, kde uvedl: *„Lze-li mít na základě skutkových okolností za to, že ten, kdo před správcem daně má jednat, tlumočníka potřebuje, třebaže o něj sám výslovně nepožádal, je správce daně povinen dotyčnou osobu způsobem jí nepochybně srozumitelným a pro ni pochopitelným poučit, že má právo na tlumočníka, kterého si ona sama opatří nebo který, v případě, že si jej sama neopatří, se daňového řízení zúčastní na výzvu správce daně ve smyslu § 30 odst. 2 písm. b) d. ř. Dále je třeba dotyčnou osobu poučit o tom, že náklady na tlumočníka, ať již si jej opatří sama, anebo se tento řízení zúčastní na výzvu správce daně, ponese zásadně ona osoba sama.“* ... *„Skutkovými okolnostmi nasvědčujícími tomu, že určitá osoba potřebuje tlumočníka, bude zejména to, že se správcem daně začne komunikovat jinak než česky, nebo to, že z jejích ústních či písemných projevů (vedených v jazyce českém) či z reakcí na komunikaci ze strany správce daně je patrné, že se česky nemůže dorozumět dostatečně dobře - přitom je nutno vždy vzít v úvahu, že ve správním řízení nepochybně velmi záleží na přesném pochopení významu toho, co je účastníku sdělováno nebo na co je dotazován, a na jeho rychlé a věcně správné reakci na podněty, výzvy, dotazy a vyjádření ze strany správního orgánu, dalších aktérů působících v řízení, a proto potřeba tlumočníka bude dána i tehdy, jestliže dotyčná osoba, třebaže česky v určité míře rozumí, tento jazyk neovládá v zásadě srovnatelně dobře jako svoji mateřštinu.“*
- 19 Z protokolů o místním šetření ze dne 27. 6. 2011 č.j. 339518/11/010932108633, ze dne 11. 9. 2013 č.j. 4825528/13/2010-05405-100475 a ze dne 6. 11. 2013 č.j. 4825547/13/2010-05405-100475 vyplývá, že s žalobkyní bylo komunikováno v češtině, žalobkyně na pokládané otázky odpovídala, její vyjádření byla ucelená, srozumitelná a svým smyslem korespondovala s položenými dotazy. Žalobkyni byla sdělena celá řada poučení dle daňového řádu obsahujících odbornou terminologii specifickou pro daňové řízení, přičemž žalobkyně svým podpisem stvrdila, že těmito poučeními rozuměla, proti obsahu protokolů neuplatnila žádné námitky, protokoly podepsala a nikde neuvedla, že by měla problémy porozumět českému jazyku. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně se správcem daně komunikovala též telefonicky. Při žádném z těchto úkonů žalobkyně nepožádala o tlumočníka, ač je z daných okolností zřejmé, že tak učinit mohla. Pouze při jednání dne 11.

9. 2013 v situaci, kdy byla vyzvána k vysvětlení zásadních rozporů ve svých tvrzeních ohledně částek připsaných na její účet v průběhu roku 2010 (tj. dne 27. 6. 2011 sdělila, že tyto finanční prostředky získala obchodováním s akciemi v roce 1998, na jednání dne 11. 9. 2013 sdělila, že se jednalo o půjčku peněz od maminky z roku 2001 ve výši 10 milionů korun) uvedla, že peníze měla opravdu půjčené od maminky a při minulém jednání možná dostatečně nerozuměla otázce. Nadále však při jednání se správcem daně plynule v českém jazyce komunikovala, stejně tak jako při dalším jednání dne 6. 11. 2013, o tlumočnicka nepožádala, na pokládané dotazy podrobně a v logické návaznosti odpovídala. Takový průběh komunikace neindikuje, že by průběhu jednání nerozuměla.
- 20 Teprve ve vyjádření k výzvě doručeném správci daně dne 18. 6. 2014, tedy více než po třech letech od prvního jednání se správcem daně, žalobkyně požádala o přítomnost tlumočnicka z vietnamského jazyka při dalším jednání, dané vyjádření žalobkyně bylo formulováno v českém jazyce bez jakýchkoli jazykových nesrovnalostí či chyb. I z toho je zřejmé, že byla se základními principy ovládajícími jednání se správními orgány a se svými základními právy alespoň rámcově obeznámena a nic jí nebránilo v tom, aby své námitky týkající se přítomnosti tlumočnicka uplatnila již při předchozích jednáních, což však neučinila. Při jednání dne 30. 9. 2014 a dne 26. 3. 2015 měla žalobkyně dle své žádosti tlumočnicka k dispozici.
- 21 Ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je nutné přihlédnout též k širším souvislostem životních poměrů žalobkyně. Žalobkyně se v České republice zdržuje dlouhodobě, od 13. 5. 1998 byla držitelkou živnostenského oprávnění k předmětu podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, dosáhla vysokoškolského vzdělání studiem v Bratislavě, v daňovém řízení předložila smlouvy o používání safesové schránky Komerční banky a.s. z let 2002 a 2003, které uzavřela v českém jazyce.
- 22 Městský soud v Praze dospěl k závěru, že okolnosti případu nijak nenasvědčovaly tomu, že by žalobkyně měla problémy s komunikací v českém jazyce, ba naopak, se správcem daně komunikovala způsobem, který naznačoval, že tak je schopna činit bez obtíží a je schopna adekvátně reagovat, a to jak v ústním, tak v písemném projevu. Své tvrzení o tom, že trpí zjevnou vážnou poruchou řeči, žalobkyně nijak blíže nekonkretizovala, ani neprokázala. S ohledem na shora uvedené tak správce daně nepochybil, pokud žalobkyni o právu vzít si tlumočnicka nepoučil, její námitka je nedůvodná.
- 23 **Ad 2)** Žalovaný a správce daně v posuzované věci založili svá rozhodnutí na závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní o tom, že peněžní prostředky vložené na její bankovní účet v roce 2010 nejsou předmětem daně z příjmu nebo jsou od daně osvobozeny. Žalobkyně obsáhle napadala provádění dokazování v daňovém řízení, měla za to, že důkazní břemeno ohledně prokázání shora uvedené skutečnosti unesla.
- 24 Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, ze kterého vyplývá, že daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat, co sám tvrdí. Dále, v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-

119, publikovaném pod č. 1572/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně.*“ V kontextu daného případu tak byla žalobkyně povinna v daňovém řízení prokázat, že peněžní prostředky vložené na její bankovní účet v roce 2010 nejsou předmětem daně z příjmu nebo jsou od daně osvobozeny.

- 25 Žalobkyně brojila proti tomu, že správce daně nepřijal jako důkaz smlouvy o používání safesové schránky Komerční banky a.s., což je dle jejího názoru v rozporu s § 93 odst. 1 daňového řádu, neboť se jedná o nepřímý důkaz prokazující obsah schránky.
- 26 Z daňového řádu, zejména ze zásady volného hodnocení důkazů upravené v jeho ust. § 8 odst. 1 a § 92 odst. 7, nevyplývá povinnost správce daně provést veškeré důkazy navržené daňovým subjektem, pokud se však správce daně rozhodne některé z těchto důkazů neprovést, je povinen svůj postup náležitě odůvodnit.
- 27 Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125: „*Rovněž je nutno zdůraznit, že dokazování v daňovém řízení je ovládáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 3 daňového řádu). Je tak zcela v pravomoci správce daně posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků. Rovněž tak je ale povinen případně uvést, proč navržený důkaz provést nehodlá. Pokud se však žalovaný podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval všemi v řízení provedenými důkazy, vyhodnotil jejich dopad do výsledku řízení, uvedl, proč navržený důkaz výsledkem svědka [REDACTED] K. nepovažuje za rozhodný či potřebný, a tuto úvahu rovněž zdůvodnil, je takový postup v souladu s touto zásadou.*”
- 28 Ve zprávě o daňové kontrole č.j. 4045444/15/2010-62562-108289, která byla závazným podkladem prvoinstančního rozhodnutí a kterou soud v souladu s ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. rovněž přezkoumal, správce daně vyložil, z jakých důvodů nepřijal jako důkaz smlouvy o používání safesové schránky ze dne 26. 6. 2002 a 30. 12. 2003, dle jeho názoru tyto důkazy nemohly vést k prokázání skutečností relevantních pro daňové řízení, tedy obsahu této schránky. Dále poukázal na to, že dle předložené smlouvy ze dne 30. 12. 2003 nemají být do schránky ukládány předměty v hodnotě přesahující 1 000 000 Kč, a na závěr učiněný z dokazování, tedy, že žalobkyně neprokázala, že by v rozporu se smlouvou byly ve schránce umístěny v období 2001- 2010 peníze v celkové hodnotě 10 000 000 Kč.
- 29 Soud shledal, že dané smlouvy mohly být sice přímým důkazem o tom, že žalobkyně v určitém období disponovala předmětnou bankovní schránkou, tato skutečnost však nebyla sama o sobě předmětem daňového řízení. Co do požadavku prokázat obsah této schránky, který byl v řízení relevantní, tyto smlouvy mohly být nanejvýš důkazem nepřímým a pouze podpůrným. Jak však vyplynulo z průběhu dokazování, tento nepřímý důkaz však sám o sobě, ani ve spojení s dalšími informacemi získanými z provedených důkazů, nemohl vytvořit ucelený a věrohodný obraz o průběhu transakce popisované žalobkyní, aby její uskutečnění mohlo být postaveno najisto.

- 30 Správce daně a žalovaný tak postupovali zcela v souladu se shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, pokud tento důkaz navržený žalobkyní neprovedli a srozumitelně a dostatečně podrobně vyložili, z jakých důvodů tak neučinili, soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení.
- 31 Žalobkyně dále vytýkala správci daně nesprávnost závěrů učiněných z provedených důkazů ve zprávě o daňové kontrole č.j. 4045444/15/2010-62562-108289, poukazovala na nepřezkoumatelnost některých jeho závěrů či opomenutí vyhodnocení některých důkazů.
- 32 Pokud jde o čestné prohlášení otce žalobkyně pana [REDAKCE] (alias [REDAKCE]), nejedná se o neprovedený či opomenutý důkaz, neboť správce daně tento důkaz provedl, zabýval se jím z hlediska jeho obsahu (viz str. 7 zprávy) a tento důkaz též vyhodnotil v následujících odstavcích uvedených pod bodem „shrnutí“, kde uvedl, že se nejedná o nezávislý relevantní důkazní prostředek, rovněž jej hodnotil v souvislosti s výpovědí svědka pana [REDAKCE] (viz str. 10 zprávy), kde poukázal na rozpory v částkách, které měly být údajně zaslány žalobkyni tj. 5 000 000 000 dongů tvrzeno otcem a 100 000 000 dongů tvrzeno svědkem.
- 33 Žalobkyně dále napadala nesprávnost vyhodnocení dalších důkazů týkajících se půjčky finančních prostředků ve výši 10 000 000 Kč žalobkyni její matkou, a to zejména výpovědi žalobkyně a jejího manžela a svědeckých výpovědí, tvrdila, že se jednalo o ochranu rodinného majetku před zabavením a jeho nelegální přesun do České republiky, k takové transakci dle jejího názoru těžko mohou existovat listinné důkazy.
- 34 Městský soud v Praze shledal, že správce daně poskytl žalobkyni dostatečný prostor, aby věrohodným způsobem osvětlila původ předmětných finančních prostředků, které byly na její účet postupně připsány v roce 2010, v této souvislosti provedl prakticky všechny důkazy navržené žalobkyní (s výjimkou smluv o používání safesové schránky – viz výše), pro usnadnění dokazování se sám pokusil zajistit též další důkazy (dotaz na Policii ČR ohledně identifikace osoby [REDAKCE], která měla žalobkyni předávat jednotlivé částky peněz, a na Komerční banku a.s. ohledně informací týkajících se výměny valut), avšak bez výsledku. Zjištění získaná z provedených důkazů správce daně popsal ve zprávě o kontrole, ve které též náležitým způsobem vysvětlil, jakým způsobem tyto důkazy vyhodnotil a jakými úvahami se přitom řídil. Poukázal přitom zejména na zásadní rozpory v tvrzeních žalobkyně, která původně tvrdila, že dané prostředky získala z obchodů s akciemi v roce 1998, později uvedla, že se jednalo o půjčku peněz od matky z Vietnamu v roce 2001, měnila svá tvrzení ohledně dalších okolností této transakce (tj. původně uvedla, že částka byla vyplacena v dolarech, později, že byla vyplacena částečně v dolarech a částečně v korunách, následně své tvrzení změnila na koruny). K tomu je nezbytné uvést, že daňový subjekt sice může svá tvrzení v průběhu daňového řízení měnit, tato okolnost však může mít podle dalších souvislostí významný vliv na hodnocení věrohodnosti takové výpovědi.
- 35 Správce daně vyhodnotil všechny důkazy jednotlivě, i ve vzájemných souvislostech, uvedl, že smlouva o půjčce by sama o sobě mohla původ peněžních prostředků prokazovat, pokud by daňový subjekt doložil předání finančních prostředků. V této souvislosti poukázal na to, že existují pochybnosti vyplývající z dalších zjištěných okolností, tedy

z toho, že se jednalo o značné finanční částky, přesto žalobkyni nebyly známy bližší identifikační údaje o osobě, která jí tyto částky údajně předávala, žalobkyni ani nebyly předloženy žádné relevantní nezávislé důkazní prostředky, např. doklady o směně finančních prostředků z dolarů na koruny, doklady o splácení půjčky, apod. Žalobkyně tato svá tvrzení týkající se předání peněz prokazovala pouze svědeckými výpověďmi, ve kterých správce daně identifikoval značné rozpory a nejasnosti, např. otec žalobkyně uvedl, že se mělo jednat o částku 5 000 000 000 dongů, svědek [REDACTED] uvedl, že se mělo jednat o částku asi o 100 000 000 dongů, nepamatoval si to přesně, i když tvrdil, že peníze byly před ním přepočítávány, s ohledem na to správce daně danou výpověď svědka nevyhodnotil jako věrohodnou a prokazující předání částky 10 000 000 Kč rodiči žalobkyni, nabyl dojmu, že svědek věděl, že bude prokazovat převod 10 000 000 Kč, ale nebyl již připraven na dotaz ohledně ekvivalentního množství v donzích. Ohledně ostatních svědeckých výpovědí správce daně uvedl, že jejich věrohodnost je ovlivněna příbuzenských vztahem k žalobkyni, k čemuž nelze nic namítat.

- 36 Závěry správce daně jsou ucelené a konzistentní, je z nich zcela zřejmé, z jakých důvodů nepovažoval za prokázané, že finanční prostředky ukládané na účet žalobkyně v roce 2010 jsou prostředky, které získala z rodinného majetku v roce 2001 a měla je po celou uložené v bankovní schránce, soud souhlasí s argumentací správce daně a žalovaného, že svědecké výpovědi neobsahovaly žádná tvrzení o tom, že by tyto prostředky byly vloženy do bankovní schránky a následně na účet žalobkyně.
- 37 Žalobkyně dále namítala, že žádná transakce v USD neprobíhala, tvrdila, že mezi Vietnamci se z důvodu inflace vietnamského dongu běžně využívá přepočít větších částek na USD, i když transakce ve skutečnosti probíhají v donzích, v ČR byly peníze žalobkyni vyplaceny v korunách, z tohoto důvodu považovala úvahy správce daně o poklesu kurzu dolaru na nepřípadné.
- 38 K tomu je nezbytné uvést, že v daňovém řízení nebyla z provedených důkazů postavena najisto ani měna, ve které měla žalobkyně obdržet ekvivalent hodnoty 10 000 000 Kč, ani výše předávané částky. Přestože se jednalo o značně vysokou částku a svými okolnostmi poměrně výjimečnou situaci, žalobkyně přesvědčivě netvrdila a neprokázala ani základní okolnosti týkající se této transakce, tedy konkrétně, žalobkyně několikrát změnila svá tvrzení ohledně měny, ve které byla částka poskytnuta, původně uvedla USD, jednou dokonce uvedla, že si nepamatuje, v jaké měně jí byly jednotlivé částky předávány, rozpory plynou též z dalších provedených důkazů, neboť dle smlouvy o úvěru měly být platby poskytnuty v amerických dolarech ve výši 278 165 USD, dle výpovědí svědků otce žalobkyně a pana [REDACTED] však byly peníze rodiči panu [REDACTED] údajně poskytnuty v donzích (přičemž svědci se řádově značně lišili co do výše této částky) a žalobkyni následně vyplaceny v korunách. S ohledem na to je úvaha správce daně o poklesu kurzu dolaru vůči koruně mezi lety 2001 a 2010 a z toho dovozovaná nepravděpodobnost uložení finanční částky v USD v bankovní schránce v letech 2001 až 2010 v dané souvislosti relevantní, neboť poukazuje na nevěrohodnost jednoho z tvrzení uplatněných žalobkyní v daňovém řízení, nejedná se přitom o hlavní argument, na kterém správce daně postavil závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Soud tak v této souvislosti pochybení správce daně ani žalovaného při hodnocení důkazů neshledal.

- 39 Žalobkyně vytýkala správci daně, že vzal v potaz neexistenci živnostenského či jiného oprávnění pana [REDAKCE] ke službě posílání peněz. Lze přisvědčit žalobkyni, že tato okolnost nijak nevyvrací ani nepotvrzuje tvrzení, že k převodu peněz skutečně došlo, je v této souvislosti nerozhodná. Tento nedostatek odůvodnění správce daně uvedený ve zprávě o kontrole je však pouze okrajový, nemá vliv na skutečnost, že nosný argument napadených rozhodnutí – neunesení důkazního břemene žalobkyní – v soudním přezkumu obstál.
- 40 Tvrzení ohledně půjčky ve výši 2 320 000 Kč od manžela žalobkyně v roce 2006 a 2007 a jejího vrácení na její účet žalobkyně prokazovala pouze výpovědi svědků [REDAKCE] (manžela žalobkyně) a pana [REDAKCE] (švagra žalobkyně), se kterými je v příbuzenském vztahu, jakékoli jiné důkazy absentovaly, nebylo předloženo žádné potvrzení o převzetí, žádná smlouva, ani potvrzení o výběru dané částky z účtu manžela, a podobně. Ve prospěch žalobkyně nehovořily ani popsané okolnosti dané transakce, kdy peníze byly údajně půjčeny v hotovosti manželem jeho bratrovi (tj. švagrovi žalobkyně) postupně na případnou koupi nemovitosti, ke které však nedošlo, švagr žalobkyně je měl údajně uložené po dobu 3 let v trezoru, poté je vrátil zpět manželovi žalobkyně tím způsobem, že je vložil na účet žalobkyně - byť se nedá vyloučit, že taková situace mohla skutečně nastat, je popsané nakládání s finančními prostředky ekonomicky neopodstatněné, a ve spojení se shora popsanou důkazní situací svědčí pro závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní. V důsledku toho správce daně oprávněně usoudil, že žalobkyně neprokázala, že by se jednalo o prostředky náležející manželu žalobkyně, tedy prostředky, které nejsou předmětem daně, závěry správce daně jsou dostatečně podloženy provedenými důkazy a přezkoumatelné, soud se s těmito závěry ztotožňuje.
- 41 Městský soud v Praze po ověření podkladů ve správním spise shledal, že napadená rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná, jejich odůvodnění jsou založena na jasných, srozumitelných a ucelených úvahách, z nichž rozumně plynou právní závěry, nemohl se ztotožnit s názorem žalobkyně, podle kterého správce daně a žalovaný z provedených důkazů vyvodil nesprávné závěry. Naopak, žalovaný, i správce daně, se zcela přesvědčivě s důkazy vypořádali jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, po provedení jednotlivých svědeckých výpovědí je hodnotili jak samostatně, tak v návaznosti na další důkazy. Námitky žalobkyně uvedené v druhém žalobním bodu tak posoudil jako nedůvodné, k námitce ohledně preference listinných důkazů se soud vyjádří dále v hodnocení třetího žalobního bodu.
- 42 **Ad 3)** Třetí žalobní námitka úzce souvisí se shora uvedenou problematikou týkající se hodnocení důkazů správcem daně, žalobkyně zde částečně zopakovala svoji argumentaci uvedenou pod druhým žalobním bodem, vytýkala správci daně i žalovanému porušení zásady volného hodnocení důkazů.
- 43 Podle ust. § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

- 44 Podle ust. § 92 odst. 7 daňového řádu správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.
- 45 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č.j. 5 Afs 5/2008-75, publikovaném pod č. 1702/2008 Sb. NSS dospěl k závěru, že zásadu volného hodnocení důkazů nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.
- 46 Ani v tomto bodě soud nepovažuje námitky žalobkyně za přiléhavé, shledal, že správní orgány zcela adekvátně vzaly v potaz specifické okolnosti daného případu tvrzené žalobkyní a touto optikou přistupovaly též k provedeným důkazům. Správce daně opakovaně vyzýval žalobkyni k podrobnému vylíčení konkrétních okolností tvrzeného nelegálního převodu finančních prostředků do České republiky ve výši 10 000 000 Kč, zároveň provedl veškeré důkazy žalobkyní navržené včetně svědeckých výpovědí, s jedinou výjimkou, kterou byly smlouvy o užívání safesové schránky, a tyto důkazy též náležitě vyhodnotil.
- 47 Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že by správní orgány v rozporu se zákonem upřednostňovaly listinné důkazy oproti svědeckým výpovědím, naopak, ze zásady volného hodnocení důkazů vyplývá, že správní orgán je oprávněn a zároveň povinen provedené důkazy zhodnotit z hlediska jejich věrohodnosti a pravděpodobnosti závěrů z nich vyplývajících, což v daném případě správce daně i žalovaný učinili, vysvětlili, z jakých důvodů nepovažovali výpověď žalobkyně a výpovědi svědků za dostatečně průkazné. Zásada volného hodnocení důkazů naopak neznamená, že by správce daně musel bez výhrady akceptovat jakékoli důkazy předložené daňovým subjektem, aniž by měl možnost posoudit, zda lze zjištění z nich učiněná považovat za ucelená, věrohodná, a tedy zda je lze s přihlédnutím ke všem okolnostem posuzovaného případu považovat za dostatečné k prokázání tvrzení daňového subjektu.
- 48 Ze správního spisu naopak vyplývá, že správce daně i žalovaný zásadě volného hodnocení důkazů dostáli, neboť náležitě vyhodnotili jak listinné důkazy, tak výpověď žalobkyně a svědecké výpovědi, v této souvislosti správně poukázali na zásadní rozpory a nesrovnalosti v těchto důkazech, které jsou uvedeny výše, jakož i na další zjištěné okolnosti (např. skutečnost, že žalobkyně jako osoba držící živnostenské oprávnění prakticky nepodávala daňové přiznání k dani z příjmu), které je vedly k závěru, že žalobkyně důkazní břemeno neunesla.
- 49 K tomu je nezbytné uvést, že žalobkyní popsany původ finančních prostředků ve výši 10 000 000 Kč z rodinného majetku a jeho nelegální přesun do České republiky sice není zcela standardním a obvyklým zdrojem majetku, nicméně, každý skutkový děj probíhá svým specifickým, jedinečným a zcela konkrétním způsobem, přičemž tento průběh je ve

větší či menší míře v budoucnosti zjistitelný z důkazů, které se nějakým způsobem k tomuto ději vztahují. Tedy, i když se dle tvrzení žalobkyně jednalo o nestandardní a z hlediska vietnamského právního řádu nelegální finanční operaci, mohou i o takové události existovat zcela konkrétní a věrohodné důkazní prostředky, z podstaty věci se nemusí jednat o faktury či doklady o bankovním převodu, ale mohou existovat alespoň potvrzení o předání těchto částek mezi zúčastněnými osobami, a podobně. Žalobkyně však žádné takové důkazy nenabídla, i při akceptování omezených možností dokazování v popisovaném případě je nezbytné konstatovat, že z provedených důkazů nebyl původ peněžních prostředků připsaných na účet žalobkyně v roce 2010 spolehlivě zjištěn, správce daně a žalovaný provedené důkazy vyhodnotili správně.

- 50 Bylo na žalobkyni jako daňovém subjektu, aby prokázala svá tvrzení, že předmětné finanční prostředky nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny, a to hodnověrnými důkazními prostředky. Je pochopitelné, že svědkové, kteří vypovídají o událostech čtrnáct let starých, si nemusejí vybavit všechny podrobnosti popisovaných dějů. Pokud však žalobkyně k unesení důkazního břemene navrhla právě tyto důkazy, měla s těmito okolnostmi počítat a k prokázání svých tvrzení si zajistit též jiné důkazní prostředky. Žalobkyni při převodu takového množství peněžních prostředků do České republiky a později při jejich vkládání na svůj účet muselo být při jejím vzdělání zřejmé, že bude muset jejich původ dříve nebo později prokázat, a v této souvislosti si měla a mohla opatřit alespoň minimální důkazní prostředky. Stejná argumentace pak platí ohledně peněz, které údajně představují splátku půjčky jejímu manželovi.
- 51 Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správce daně i žalovaný požadavkům na hodnocení důkazů i s ohledem na tvrzené specifické okolnosti daného případu dostáli, daná námitka žalobkyně je tak rovněž nedůvodná.
- 52 **Ad 4)** Žalobkyně obecně brojí proti tomu, že jí byla daň vyměřena podle pomůcek, neboť má za to, že své povinnosti při dokazování splnila. Samotný způsob stanovení daně či postupy použité správcem daně při výpočtu nenapadá, žádné další důkazy žalobkyně nepředložila.
- 53 Podle ust. § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.
- 54 Podle ust. § 92 odst. 4 daňového řádu pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
- 55 Podle ust. § 98 odst. 1 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

- 56 Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být pro stanovení daně podle pomůcek naplněny tři podmínky, k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2012 sp. zn. 2 Afs 72/2011-78: „Na základě těchto východisek Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke stanovení daňové povinnosti prostřednictvím pomůcek musely být v projednávané věci splněny tři podmínky: (1.) stěžovatel nesplnil některé ze svých povinností při dokazování, (2.) bez této součinnosti stěžovatele nebylo možno stanovit daň dokazováním a (3.) daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovena spolehlivě. Z uvedeného zároveň plyne, že při stanovení daňové povinnosti pomůckami je nutno respektovat princip proporcionality, což především znamená, že podmínka nesplnění některé z povinností ze strany daňového subjektu se nemůže vztahovat pouze k některé položce - s ohledem na celkovou výši daňové povinnosti - spíše okrajové povahy, nýbrž že se musí jednat o záležitost zásadní.“
- 57 Dále, v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č.j. 8 Afs 69/2010-103 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že daňový subjekt může při stanovení daně pomocí pomůcek v zásadě uplatnit dva okruhy námitek: především může brojít proti správcem daně zvolenému způsobu stanovení daně a tvrdit, že daň bylo možno stanovit na základě dokazování; toto tvrzení musí samozřejmě opírat o patřičné důkazy, druhý okruh námitek, které lze uplatnit proti vyměření daně podle pomůcek, se může týkat kvality použitých pomůcek (tj. zda pomůcky byly adekvátní), zda byly správně hodnoceny a zda se správce daně nedopustil procesních pochybení.
- 58 V posuzovaném případě soud nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně svou povinnost prokázat v daňovém řízení, že finanční prostředky ve výši 13 104 000 Kč nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny, nesplnila, a tedy nebylo možné stanovit daň dokazováním, ale bylo třeba přistoupit k vyměření daně podle pomůcek. Vzhledem k tomu, že veškeré důkazní prostředky byly vyhodnoceny jako nezpůsobilé prokázat tvrzení žalobkyně, byl respektován též princip proporcionality, neboť nesplnění povinnosti žalobkyně se týkalo celého rozsahu relevantních hotovostních vkladů, v žádném případě nešlo o dílčí položku okrajové povahy.
- 59 Vzhledem k tomu, že proti samotnému způsobu stanovení daně podle pomůcek, ani proti použitým pomůckám a postupům použitým správcem daně žalobkyně v žalobě nebrojila, se soud tímto postupem správce daně a žalovaného nezabýval.
- 60 S ohledem na výše uvedené soud námitky žalobkyně uvedené ve čtvrtém žalobním bodě neshledal jako opodstatněné.

IV. Závěr

- 61 Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

- 62 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.